

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

FÖRSAMLINGENS ÖVERLEVNADSSTRATEGI: KOM IHÅG

Judas brev 17-19 • Predikan i G8B, trots restriktioner 2021-05-30 • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi kommer tillbaka till texten i Judas där vi går in i ett nytt avsnitt. Från vers 4 och framåt har Judas talat om "vissa personer" som nästlat sig in i församlingen, som förvränger Guds nåd och förnekar Jesu herravälde över livets alla områden. Vi förstår från texten att det här är falska bröder i församlingen – det är alltså personer som säger sig vara kristna, men som inte äger den andliga verklighet det innebär att vara född på nytt. Judas varnar för de här personerna i starkast tänkbara ordalag där han till exempel kallar dem för blindskär, för dolda klippor under havsytan som kommer att orsaka fartygets, det vill säga församlingens, undergång. Och gång på gång återkommer han till den dom som väntar dem.

Vi har följt texten som alltså från vers 4 och framåt handlat om dessa falska bröder. I vers 8 kallar han dem "dessa drömmare" och återkommer i vers 10 till "dessa" som hånar vad de inte känner till. I vers 11 ropar han "ve dem!" och ger nio beskrivningar av dem i verserna 11-13. Han fortsätter att tala om den dom som väntar dem i vers 14 och 15, och i vers 16 ger han ytterligare några karaktärsdrag hos dem.

Men nu har vi kommit till den sjuttonde versen och här säger han "men ni, mina älskade." Det är alltså en ny riktning i texten. Det kommer en kommentar till om de falska bröderna i vers 19, men sedan är det återigen "men ni, mina älskade". Vi går alltså in i en del av brevet där han ger instruktioner om hur församlingen ska kunna överleva den prövning som de just nu genomgår. Han har ägnat större delen av brevet till att om och om igen förklara och ge kännetecken på dessa personer som han vill varna för och nu vänder han sig till församlingen och blir mer konstruktiv. Han har förklarat för dem hur de ska kunna urskilja dessa personer och nu ger han vägledning i hur församlingen ska kämpa för den tro som en gång för alla överlämnats till de heliga.

Låt oss läsa texten.

Judasbrevet 17-19 (SFB-15)

¹⁷Men ni, mina älskade, ska komma ihåg vad som är förutsagt av vår Herre Jesu Kristi apostlar. ¹⁸De sade till er: "I den sista tiden kommer hänfulla människor som drivs av sina gudlösa begär." ¹⁹Det är sådana som skapar splittring, oandliga människor som inte har Anden.

Jag delar upp resten av predikan i två delar: först tittar vi på vers 17 och *att* de ska komma ihåg och därefter går vi till vers 18-19 och funderar på *vad* de ska komma ihåg.

I. ATT DE SKA KOMMA IHÅG (VERS 17)

Vi går till den första punkten, från vers 17. När Judas ger dem vägledning i hur de ska hantera problemet säger han att de ska komma ihåg. Det verkar som att själva övningen att minnas hör till församlingens överlevnadsstrategi. Varför då?

Kyrkans omedelbara förfall

Låt oss fundera lite på det historiska sammanhanget. Det här är under det första århundradet. Jesu egen bror var fortfarande i livet, brevet kanske skrevs 35 år efter att Jesus dog och uppstod. Det har varit 35 händelserika år. På pingstdagen och under den närmaste tiden efteråt hade tusentals människor kommit till tro. Fast de kristna hela tiden blev förföljda var de villiga att ge upp allt för sin nya tro. De hade fått ett helt nytt liv. De älskade varandra och levde i nära gemenskap med varandra. Och allteftersom kyrkan rörde sig ut i nya områden och till nya folkgrupper så skedde under och tecken. Församlingen var full av sanning och tro och kärlek och hopp och generositet. De höll sig till bönen och till apostlarnas undervisning.

Men så fanns alla de här framtidsutsägelserna. Det fanns mycket som var hoppfullt. Jesus ska komma tillbaka i makt och härlighet. Han skulle samla alla världens folk och hålla dom. De troende skulle förhärligas; de skulle få nya kroppar och befrias från synden en gång för alla. Men så fanns också de här profetior som måste ha verkat otänkbara som handlade om att Guds församling skulle falla bort från sanningen. Att Guds församling skulle överge evangeliet och överge Kristus. Inte alla församlingar, men många. Det måste ha låtit helt absurt. Och de skulle inte bara överge sanningen, de skulle dessutom håna den samtidigt som de skulle fortsätta att kalla sig kristna.

Kanske 25 eller 30 år senare skrev Jesus brev till sju av sina församlingar genom aposteln Johannes. Vi har dessa brev i Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel. När vi läser vad som står där förstår vi att redan innan det första århundradet var över var dessa olycksbådande profetior en verklighet. Då var problemet utbrett. Det var alltså inte bara en verklighet i den församling som Judas skrev till i slutet av 60-talet, utan vi förstår att det har skett ett omfattande förfall.

Fem av de församlingar som nämns i nuvarande Turkiet hade börjat uppfylla profetian om korruption. Församlingen i Efesos hade övergett sin första kärlek. Församlingen i Pergamon var full av personer som splittrade församlingen med främmande läror. Församlingen i Tyatira var så tolerant med splittrande personer att den var så präglad av ondska att Herren hotar att döda vissa av dem. Församlingen i Sardes hade rykte om sig att vara levande men den var död – dödad för att den inte klarade att hålla sig vaken och urskilja faran. Och så var den församlingen i Laodikea som trodde att den var rik men som Herren kallar ”eländig, ynkelig, fattig, blind och naken” och som han vill spy ut ur sin mun.

Det här hade alltså skett medan det fortfarande fanns människor i livet som hade sett Jesus med sina egna ögon. Och det hade skett trots att Jesus hade varnat för det. Trots att Paulus gång på gång hade varnat för det. Trots att Petrus varnat för det och trots att Judas och Johannes varnat för det.

Orsaker till förfall

Hur kunde det ske? Hur kunde de brista så i sin urskillning så att det här kunde hända? Det är förstås svårt att svara på, men om vi tittar på de församlingar vi känner till som har korrumpierats genom historien så finns det flera lärdomar man kan dra.

En sak är att man har tonat ner nödvändigheten av att hålla fast vid Bibelns lära. Många församlingar och församlingsrörelser har börjat mycket kraftfullt, men efter några år har man börjat tycka att det är viktigare att vara många personer och då har man hellre tonat ner de bibliska lärorna som till en början hade varit tydliga.

Det kommer förstas hand i hand med en förändrad syn på vad sanning är. Från början har man varit övertygad om att det finns en objektiv sanning utanför oss själva, men sen har man blivit alltmer subjektiv och varit mer mån om att vara och en får ha sin egen sanning. Och så har man släppt in moralisk relativism och man har sakta men säkert börjat ändra sig i olika livsstilsfrågor där Bibeln tydligt visar vad som är rätt och fel.

Det, i sin tur, kommer förstas hand i hand med en förändrad syn på Bibelns auktoritet och tillräcklighet. Till en början hade man varit övertygad om att Bibeln är Guds ord, det vill säga, att när vi läser Bibeln så hör vi den levande Guden tala till oss. Men allteftersom det kommer in människor i församlingen som har problem med olika saker som kyrkan alltid uppfattat klart och tydligt som biblisk undervisning så börjar man få mer komplicerade tolkningssystem och långsamt byter man plats så att det är Bibeln som måste underordna sig vår undervisning och inte tvärtom.

Kom ihåg att det är sällan det här går fort. Att lämna den tro som en gång för alla har överlämnats till de heliga sker sällan snabbt utan i ett långsamt steg i taget. Lager efter lager, år efter år, och det är först över lång tid man kan se en tydlig förändring.

Eller på en mer personlig nivå. Om man umgås med människor som gång på gång upprepar sina obibliska övertygelser eller som gång på gång upprepar sina synder, till exempel genom att tala illa om någon, så blir man avtrubbad. Och så börjar man sila mygg och svälja kameler. Man förlorar sin moraliska kompass. Man förlorar sin urskillning. Man får svårt att skilja på vad som är synd och vad som är heligt. Det finns verkligen en djup och viktig sanning i Paulus varning till församlingen i Korinth när han säger att lite surdeg syrar hela degen. Han uppmanar församlingen att rensa ut den lilla surdegen, det vill säga den personen som lever i synd utan att omvända sig, för annars kommer hela församlingen att genomsyras.

Vad innebär det att vi ska komma ihåg?

Så vad är då Judas poäng med att säga att de ska komma ihåg? De ska komma ihåg vad som är förutsagt av vår Herre Jesu Kristi apostlar, att i den sista tiden kommer hånfulla människor som drivs av sina gudlösa begär. Det är sådana som skapar splittring, oandliga människor som inte har Anden. Poängen är att de inte ska vara överraskade att det här är en verklighet i deras församling. Därför att det har alltid varit så! Det var så i Israels folk som genom Guds fantastiska under blev befriade ut ur Egypten. Det var så bland Guds änglar! Det har alltid funnits uppror och splittring och arrogans och förakt mot auktoritet och gränslösa och blasfemiska ord. Dessutom har Jesus förutsagt att det skulle bli så. Paulus har förutsagt att det skulle bli så. Och Petrus hade förutsagt att det skulle bli så. Då borde ni inte bli förvånade av att det är så!

Gud är inte överraskad

Gud är inte överraskad. Han har sagt att det skulle bli så här. Det är en tröst för oss. Judas återkommer ju gång på gång att Gud kommer att döma dem som ställer till med det här. Gud kommer att ställa allt till rätta. Gud har fortfarande all kontroll. Dessutom har han gett oss alla verktyg vi behöver, all vägledning vi behöver för att hantera situationen på ett sätt som ärar honom.

Praktisera församlingsdisciplin

Poängen är att istället för att församlingen ska hamna i någon sorts förnekelse för att den är avtrubbad ska den ta fasta på vad Judas skriver och utesluta de här personerna ur församlingen.

För det är det här Bibeln kallar oss som församling att göra för att hantera det som Judas talar om. Jesus säger i Matt 18:15, ”om din broder har syndat, så gå och ställ honom till svars enskilt, er emellan.” Det finns inga andra alternativ. Synd i församlingen måste hanteras på det här sättet, annars kommer församlingen att dö. I två av breven till församlingarna i Uppenbarelseboken klandrar Jesus församlingarna för att de har varit för toleranta och låtit personer vara kvar som skadar församlingen. Brist på biblisk församlingsdisciplin dödade församlingar redan under den första generationen av kristna och det har dödat församlingar och församlingsrörelser sen dess.

Judas säger: ”jag har förklarat för er hur de här personerna är. Jag har gett er alla kännetecken ni behöver. Var inte förvånade, var inte avtrubbade, utan vakna och kämpa!”

Baptistpastorn John Dagg på 1800-talet skriver i sin bok om församlingen att när församlingsdisciplinen lämnar församlingen lämnar Kristus tillsammans med den. Vi måste välja mellan församlingsdisciplin och hyckleri, eftersom vi oundvikligen kommer att ha det ena eller det andra.

II. VAD DE SKA KOMMA IHÅG (VERS 18-19)

Vi måste gå vidare. Judas uppmanar församlingen att minnas att det här är förutsagt så att de inte ska vara överraskade utan kan ta sig an situationen med klarsyn. Låt oss nu titta i vers 18 och 19 och se mer i detalj vad det är de ska komma ihåg. Här ger Judas en summering eller en upprepning av vad han redan har sagt.

I den sista tiden

Han börjar med att säga att apostlarna förutsagt att det ska ske i den sista tiden. Vad menar de med ”den sista tiden”? Det är ett uttryck som både Paulus (2 Tim 3:1) och Jakob (Jak 5:3) och Petrus (1 Petr 1:5, 20) och Johannes (1 Joh 2:18) använder. Men hör vad Hebreerbrevets författare säger i de kända inledningsorden,

Hebreerbrevet 1:1-2 (SFB-15)

¶I forna tider talade Gud många gånger och på många sätt till fäderna genom profeterna, ¶men nu i den sista tiden har han talat till oss genom sin Son.

”Den sista tiden” handlar om den tidsperiod som började när Guds Son kom till jorden som människa. Så den sista tiden pågick när Judas skrev sitt brev och den pågår än idag. Det innebär alltså att apostlarnas förutsägelse också gäller vår tid.

Hånfulla människor

I den sista tiden kommer hånfulla människor. Judas har redan varit inne på att hånfullheten är ett kännetecken på de här falska bröderna. Han förklarar i vers 10 att de föraktar och hånar auktoritet och i vers 12 säger han att de hånar det de inte känner till. De är mycket självsäkra och imponerade av sina egna djupa andliga insikter och gränslösa och hånfulla med sina ord.

Gudlösa begär

Judas fortsätter att säga i vers 18 att de hånfulla människorna drivs av sina gudlösa begär, vilket han också talat om tidigare. De har ingen verklig vördnad för det heliga utan ger fritt utrymme till sina känslor och ingivelser och har inte heller någon egentlig vilja att lägga band på sig själva. Istället har de massor av bra förklaringar till varför de måste göra som de gör eller varför det inte är så farligt att göra vad de gör. De är otyglade.

Skapar splittring

Sedan går han vidare i vers 19 och säger ”det är sådana som skapar splittring.” Här har vi en intressant formulering på grekiska, för han använder inte det vanliga ordet för splittring. Det är sant att de skapar splittring, men här har vi ett ord som säger mer än så. Det ger också en förklaring till varför de skapar splittring.

Ordagrant betyder ordet ”att skapa distinktioner”. Och det är normalt något positivt som hjälper oss att få precision i vår tanke. Men här har vi en förstärkning av ordet som gör att vi ser en överdrift. Det är som att de kommer uppifrån och gör skillnad på folk. De vet bättre än alla andra och det ger dem rätt att kategorisera alla andra. Det är fariséernas sinnelag; de har sin egen standard. Ni vet att ordet för ”farisé” kommer från ordet ”att separera” och här anspelar Judas på något liknande. De är hånfulla mot alla dumbommar i församlingen.

Det innebär att de skapar splittring, men det innebär också att de har en uppblåst syn på sig själva. Det blir ett elitistiskt tänkesätt. Och de skapar splittring genom att göra andra delaktiga i sitt förakt och sin hånfulla attityd mot allt som inte faller dem i smaken.

Har inte Anden

Det kastar också ljus över nästa ord. I vår svenska översättning står det att de är ”oandliga”. Ordagrant står det att de är ”själiska”. Det är ordet för själ som här används som en motsats mot ande. Det innebär att de är upptagna och vägledda av själsliga saker. De kanske är, som många är idag, helt upptagna med att saker ska kännas rätt. De använder sina känslotillstånd som den yttersta kompassen för rätt och fel. Om något uttråkar dem så vet de att det måste vara oandligt och fel. Om något gör dem glada så vet de att det måste vara andligt och rätt.

Men här finns alltså en stor och tragisk ironi, att dessa personer som är så upptagna av det som är andligt eller insiktsfullt enligt Judas inte alls har Guds Ande.

AVSLUTNING

Så, vänner, var tar vi vägen med den här texten? Ja, än en gång får vi kasta oss på Guds försyn och vår förtröstan på att han kommer att leda oss rätt. När Jesus för sista gången firade påskmåltiden med sina lärjungar ville han gjuta hopp i dem och han sa, ”låt inte era hjärta oroas. Tro på Gud och tro på mig” (Joh 14:1). Och här får vi känna på spänningen: han har gett oss ett uppdrag och han har sagt att ”den sätter handen på ploget och sedan blickar bakåt passar inte för Guds rike” (Luk 9:62). Han kallar oss till trofasthet och vaksamhet och säger att porten är trång och vägen är smal. Men samtidigt säger han att vi inte ska oroas och att den som Fadern har givit honom kommer han inte att visa bort. Han säger att han är vårt liv och att vi bara kan komma honom med en fattigdom i anden, utan att berömma oss av något vi själva gjort.

Här är det som att Judas säger att uppdraget är svårt och kommer att vara kostsamt. Men samtidigt har Gud total kontroll. Så vi får leva i tro på Kristus. Han är allt vi har och allt vi behöver. Och samtidigt får vi i Andens kraft öva oss i urskillning och i mod.